

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.037/2026/7.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Pulay Gábor ügyvéd (cím) által képviselt Felperes (cím) felperesnek – a másodfokú eljárásban a Majoros Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Koller Mihály Dávid ügyvéd), majd az Endrédi Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Endrédi Attila ügyvéd) által képviselt Alperes „végelszámolás alatt” (Cégjegyzékszám, cím) alperes elleni kölcsöntartozás megfizetése iránti perében a Miskolci Törvényszék 2025. november 10. napján kelt 21.G.40.159/2024/29. számú ítélete ellen az alperes 32. sorszámú fellebbezése alapján az alulírott napon megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla elutasítja az alperes ellenkérelem-változtatását, és helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4 254 500 (négymillió-kétszázötvennégyezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 115 000 000 Ft tőkét, továbbá a tőke után 2013. november 1-től a kifizetés napjáig járó, minden késedelemmel érintett hónapban az adott hónapot megelőző második magyar banki napon irányadó BUBOR 3%-kal növelt mértékével számított késedelmi kamatot, valamint minden késedelemmel érintett naptári félévben a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező késedelmi kamatot és 5 754 500 Ft perköltséget.

[2] A megállapított tényállás szerint az alperes mint adós és a Bank Zrt.1. mint hitelező rögzítő hitelszerződést (Hitelszerződés 1.) kötöttek 2002. július 1-én, amelyet módosítottak számos alkalommal a jogcímre és lejáratra is kiterjedően. E szerződés alapján a hitelező 95 000 000 Ft kölcsönt folyósított az alperesnek 2013. október 30-i lejáratával.

Az alperes mint adós és a Bank Zrt.1 mint hitelező bankszámla-hitel szerződést (Hitelszerződés 2.) kötöttek 2002. május 3-án, amelyet a felek szintén számos alkalommal módosítottak a jogcímre és lejáratra is kiterjedően. Ezen szerződés alapján a hitelező 20 000 000 Ft kölcsönt folyósított az alperesnek 2013. október 30-i lejáratával.

A Bank Zrt.1 mint engedményező a 2014. december 19-én kelt engedményezési megállapodással átruházta a felperesre mint engedményesre a hitelszerződésekből származó 115 000 000 Ft tőkekövetelését és annak a kamatait.

Az alperes a 2018. október 26-án kelt nyilatkozatában elismerte, hogy a két szerződésből eredően 115 000 000 Ft tőketartozása, valamint a nyilatkozat keltezésének napján lejárt ügyleti kamat és késedelmi kamat jogcímén 16 960 902,78 Ft tartozása áll fenn. A tartozáselismerő nyilatkozatot aláírta T1 az alperes akkori vezérigazgatója, valamint kézjegyével látta el T2, az alperes akkori igazgatósági tagja is.

Az alperes a fennálló tartozásából a felperesnek az évek során nem teljesített, bár a felperes évente értesítette az aktuális elszámolásról.

Az alperes 2023. június 19-től végelszámolás alatt áll.

A felperes 2023. október 12-én kelt levelével 115 000 000 Ft tőkéből és 62 802 916 Ft ügyleti és késedelmi kamatból álló követelést jelentett be az alperes végelszámolójának, amelyhez csatolta az alperes által tett tartozáselismerő nyilatkozat közokiratba foglalt másolatát. Mivel az alperes végelszámolója a 2024. január 4-én kelt számú levelével tájékoztatta a felperest, hogy a „bejelentett hitelezői igényt vitatjuk és ezért a bejelentett követelést a végelszámolási eljárásban nyilvántartásba venni nem tudjuk”, a felperes törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett az alperessel szemben a követelés nyilvántartásba vételének az elmaradása miatt.

A felperes a Miskolci Törvényszék Cégbírósága Cgt.05-24-000329 számú eljárása során, a 2024. április 10-én kézbesített beadvány alapján tudomást szerzett arról, hogy az alperes végelszámolója – a korábbi tájékoztatásától eltérően – az igényét vitatott követelésként mégis nyilvántartásba vette 2024. január 4-én. A felperes ezen tudomásszerzéstől számított harminc napon belül, 2025. (helyesen: 2024.) május 9-én benyújtotta keresetlevelét az alperessel szemben az igény érvényesítése érdekében, bár nem az illetékes Miskolci, hanem a Győri Törvényszékhez, amely a G.20.181/2024/2. számú végzésével megállapította illetékessége hiányát, és elrendelte a keresetlevél áttételét az illetékes Miskolci Törvényszékre.

A felperes a keresetében kérte kötelezni az alperest 115 000 000 Ft tőke, továbbá ennek 2013. november 1-től a kifizetésig járó, minden késedelemmel érintett hónapban az adott hónapot megelőző második magyar banki napon irányadó BUBOR 3%-kal növelt mértékével számított késedelmi kamata, valamint minden késedelemmel érintett naptári félévben a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 1/3-ával megegyező késedelmi kamat és perköltség megfizetésére.

Az alperes az ellenkérelmében alaki védekezésként kérte az eljárás megszüntetését. Ezt egyrészt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 176. § (1) bekezdés i) pontjára és 240. § (1) bekezdés a) pontjára, továbbá arra alapította, hogy a felperes elmulasztotta a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 106. § (4) bekezdése szerinti 30 napos perindítási határidőt, mivel végelszámolójának a hitelezői követelése nyilvántartásba vételéről tájékoztató levelét 2024. január 10-én átvette, azonban a keresetlevelet 2024. május 9-én nyújtotta be; másrészt vitatta, hogy a felperes jogképességgel rendelkezik.

Érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Állította, hogy a felperes által hivatkozott engedményezési szerződés jogszabályba ütközik, ezért érvénytelen. Csatolta a Magyar Nemzeti Bank ... számú határozatát, amely a felperest eltiltotta az engedély nélkül végzett követelésvásárlási tevékenységtől, valamint piacfelügyeleti bírságot szabott ki vele szemben.

Az engedményezési nyilatkozat tartalmára tekintettel vitatta a kereset összecszerűségét is, kiemelve, hogy az engedményezési megállapodás 2.2. pontja rögzítette, hogy az engedményező nem érvényesítette a kamatköveteléseit, illetőleg az engedményezett 115 000 000 Ft az ügyleti- és a késedelmi kamatkövetelést is tartalmazta. Állította, hogy az engedményezés – a teljesítési utasítás részére való kézbesítése nélkül – nem hatályosult.

Vitatta továbbá, hogy a felperes által hivatkozott tartozáselismerő nyilatkozat a célzott joghatás kiváltására alkalmas. Szerinte rendellenes az, hogy az egyoldalú nyilatkozatot nem csupán a nyilatkozó adós írta alá, hanem a felperes is, hiányolta továbbá az aláírók képviseleti minőségének a feltüntetését.

Hivatkozott a követelés elévülésére is. Levezetése szerint a felperes a 2002-ben megkötött hitelszerződéseknek a 2014. december 19-i engedményezési szerződés alapján lett a

jogosultja, és mivel a tartozáselismerő nyilatkozat joghatás kiváltására nem alkalmas, ezért a perben érvényesített követelés elévült, mert az engedményezési szerződés megkötése és a felperes hitelezői bejelentése között eltelt az ötéves elévülési idő. Az elévülés jogi alapjaként hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 324. §-ára és 325. § (1) bekezdésére, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:23. § (1) bekezdésére.

A felperes csatolta a cégkivonatát, és az alperes elévülési kifogásáról kifejtette, hogy a hitelszerződések szerinti tőkekövetelések lejáratá 2013. október 30-a volt, az elévülés tehát ezen időponttól kezdődött, azonban azt megszakította a 2014. december 19-i engedményezési szerződés, majd a 2018. október 26-i tartozáselismerés. Álláspontja szerint a tartozáselismerő nyilatkozat alaki hiányossága nem érinti a joghatás kiváltását. Az engedményezési megállapodás 2.1. pontjában rögzített táblázatok szerint az engedményezés tárgya a hitelszerződések alapján fennálló 20 000 000 és 95 000 000 Ft tőketartozásból, valamint 0 forint lejárt kamat és 0 forint késedelmi kamatból álló követelés. Ezzel egybevágh a 2.3. pontja, amely szerint az engedményezés az összesen 115 000 000 Ft a tőkeösszegezen kívül magában foglalja a lejárt kamatokat és a késedelmi kamatot is, amely az előzőek értelmében 0 forint volt az engedményezés időpontjában. Hivatkozott arra, hogy az engedményező fél perben állása nélkül nem vizsgálható az engedményezési szerződés érvénytelensége.

Az elsőfokú bíróság az alaki kifogást megalapozatlannak minősítette, a 16. sorszámú végzésével elutasította az eljárás megszüntetése iránti kérelmet. Kifejtette, hogy a felperes – cégkivonatának a csatolásával – igazolta a jogképességét, továbbá a perindítási határidőt sem mulasztotta el, mivel 2023. október 13-án bejelentette hitelezői igényét, és alperes nem a hitelezői igény nyilvántartásba vételét közölte, hanem azt, hogy a bejelentett igényt vitatja, és ezért „a bejelentett követelést a végelszámolási eljárásban nyilvántartásba venni nem tudjuk”. Ebből pedig a szavak általános jelentése alapján a felperes okkal következtetett arra, hogy a végelszámoló a Ctv. 106. § (2) bekezdése ellenére vitatottként sem vette nyilvántartásba a bejelentett hitelezői követelést. A felperes a Ctv. 106. § (3) bekezdése szerinti eljárást kezdeményezett 2024. február 9-én, és 2024. április 10-én szerzett tudomást arról, hogy az alperes vitatottként tartja nyilván a hitelezői igényét. A 4/2003. Polgári jogegységi határozat alapján a Ctv. 106. § (4) bekezdése szerinti 30 napos perindítási határidő nem jogvesztő, mivel a Ctv. a keresetindítás elmulasztásához nem fűzi a jogvesztés következményét. A felperes 2024. április 10-ig menthető okból nem szerzett tudomást arról, hogy az alperes a bejelentett hitelezői igényét vitatott követelésként mégis nyilvántartásba vette. Ezen tudomásszerzésétől számított 30 napon belül, 2024. május 9-én a keresetlevelet benyújtotta a Győri Törvényszékhez. Ezt a keresetlevelet pedig a Pp. 175. § (1) bekezdésére tekintettel az áttétel folytán úgy kell tekinteni, mintha már eredetileg is az eljárásra illetékes Miskolci Törvényszéknél terjesztette volna elő.

Az érdemi ellenkérelemről kifejtette, hogy az engedményezési szerződés érvénytelenségére hivatkozó kifogás egyrészt nem vizsgálható, mert az alperesnek nincsen keresetösségi joga (a jogi érdekeltségét megalapozó többtétényállási elem hiányában) az engedményezési szerződés érvénytelenségének a megállapítására, másrészt nem igazolta, hogy a Magyar Nemzeti Bank ... számú határozata kiterjed a felperes által kötött engedményezési szerződésre.

Az alperes a jogszabályi alapját nem jelölte meg annak, hogy a vezérigazgatója által aláírt nyilatkozat – ezen titulusának a feltüntetése nélkül – miért alkalmatlan joghatás kiváltására, illetve arra is csak rendellenességként hivatkozott, de abból nem vezette le azt, hogy az egyoldalú nyilatkozat érvénytelenségét miért eredményezi, hogy a felperes képviselői is aláírták az okiratot. Megállapította, hogy alperes a 2018. október 26-án kelt egyoldalú nyilatkozatával elismerte azt, hogy tartozik a felperesnek a Bank Zrt.-vel kötött

hitelszerződések és a 2014. december 19-én kelt engedményezési szerződés alapján, és a tartozás 2018. szeptember 30-án 115 000 000 Ft tőke és 16 960 902,78 Ft kamat összegű volt.

A hitelszerződések szerinti kölcsönök 2013. október 30-i esedékességétől számított öt éven belül a 2014. december 19-i engedményezés, a 2018. október 26-i alperesi tartozáselismerés és a 2023. október 13-án átvett hitelezői igénybejelentés is megszakította az elévülést, így nem évült el a 2024. május 9-én benyújtott keresetlevéllel érvényesített felperesi követelés.

Azösszagszerűségre vonatkozó vitatással kapcsolatban kifejtette, hogy az alperes nem igazolta, hogy tartozáselismerésben írt összegű tőke- és kamattartozás nem terhelte.

[3] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, harmadlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását.

Előadta, hogy az alperes a 2024. január 4-én kelt okiratba foglaltan egyértelműen, a Ctv. 106. § (4) bekezdésének megfelelően közölte a felperessel, hogy a „bejelentett hitelezői igényét vitatjuk”. Az okiratot a felperes átvette, így 2024. február 9-ig volt lehetősége a perindításra. Álláspontja szerint a Miskolci Törvényszék Cégbíróságának eljárása során kézbesített beadvány nem felel meg a vitatásról történő értesítésnek.

Amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően úgy ítéli meg, hogy a 2024. január 4-én kelt okirat tartalma nem minősül vitatásnak, úgy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az eljárás megszüntetése indokolt a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja és 240. § (1) bekezdés c) [helyesen: a)] pontja alapján, mivel a pert megelőző egyéb eljárás, a végelszámoló vitatása és annak közlése nem történt meg.

Amennyiben a másodfokú bíróság úgy látja, hogy a 2024. január 4-én kelt okirat a végelszámoló vitatását tartalmazza, a kereset elutasításának van helye, mivel a felperes azt késedelmesen nyújtotta be, vagy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és eljárás megszüntetése indokolt a Pp. 176. § (1) bekezdés i) pontja és 240. § (1) bekezdés c) [helyesen: a)] pontja alapján. Kifejtette, hogy téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a Ctv. 106. § (1) bekezdésében írt 30 napos határidő nem jogvesztő.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes nem az illetékes törvényszékhez nyújtotta be a keresetlevelet, hogy az engedményezés hatályosulása az alperes felé megtörtént-e, továbbá annak, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatban foglalt és a T1 által csatolt okiratokban szereplő számadatok ellentmondóak.

[4] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy 2024. április 10-én kapott tájékoztatást arról, hogy az alperes a hitelezői igényt vitatott követelésként nyilvántartásba vette, így ezt megelőzően nem volt abban a helyzetben, hogy perben érvényesítse az igényét. Kifejtette, hogy a Ctv. 106. § (4) bekezdésében meghatározott határidő nem jogvesztő, ezért erre hivatkozással nincs helye az eljárás megszüntetésének. Az alperes a perfelvétel lezárásáig nem kérte a kereset elutasítását a perindítási határidő elmulasztása miatt, az érdemi védekezés körében előterjesztett elévülési kifogás követelésének az elévülésére vonatkozott. Hivatkozása szerint az alperes már nem hivatkozhat a keresetindítási határidő elmulasztása miatti elévülésre a másodfokú eljárás során. Előadta továbbá, hogy ha a keresetindítás idő előtti, az nem oka az eljárás megszüntetésének. Az engedményezés hatályosulásával kapcsolatban utalt arra, hogy az

alperesnek tudomása volt az engedményezésről, valamint arról, hogy neki köteles teljesíteni. Az alperes tudott arról, hogy a keresettel érvényesített összeggel tartozik, amit a tartozáselismerő nyilatkozat is alátámaszt.

[5] A fellebbezés megalapozatlan.

[6] Az ítéltábla az alperes kérelmére tárgyaláson bírálta el a fellebbezést. Ennek során nem lépte át az elsőfokú ítélet felülbírálatának a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti (a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem megszabta) korlátait, mivel nem észlelt az ettől való eltérésre okot adó, a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései].

[7] Az ítéltáblának elsődlegesen az alperes harmadlagos fellebbezési kérelmét kellett vizsgálnia. Az alperes azonban az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását megalapozó lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértést nem jelölt meg, így e körben az ítéltábla részéről a felülbírálatra nem volt lehetőség.

[8] Az alperes nem kérte a perfelvétel lezárásáig sem az eljárás megszüntetését a pert megelőző egyéb eljárás hiányára hivatkozással, sem a kereset elutasítását a keresetlevél késedelmes benyújtása miatti elévülési kifogás alapján. A fellebbezésben terjesztett elő ezek iránt kérelmet, amely a Pp. 7. § (1) bekezdés 4. pont a) alpontja szerint ellenkérelem-változtatás, és nem megengedett a Pp. 373. § (1) bekezdése szerint. Az alperes nem állított új tényt a fellebbezésben, az ellenkérelem-változtatásnak a Pp. 373. § (2)-(5) bekezdéseiben meghatározott eljárásjogi feltételei nem állnak fenn, ezért az ítéltábla elutasította azt.

[9] Az elsőfokú bíróság a Ctv. 106. § (4) bekezdése és a 4/2003. Polgári jogegységi határozat helyes értelmezésével következtetett arra, hogy az ott meghatározott keresetindítási határidő nem jogvesztő. Ennek a következménye az, hogy nem volt helye a keresetlevél visszautasításának a Pp. 176. § (1) bekezdés i) pontja alapján, és így nincs helye az eljárás megszüntetésének a 240. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, mivel ezek a rendelkezések akkor alkalmazhatóak, ha a keresetlevél előterjesztésére megállapított határidő jogvesztő. A Ctv. 106. § (4) bekezdése a jogvesztés következményét nem mondja ki, ennek megfelelően a keresetindítási határidő elmulasztásának következménye a kereset elévülés miatti elutasítása lehet, ilyen hivatkozása azonban az alperesnek joghatályosan nincsen a már kifejtettek szerint.

[10] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy megtörtént az engedményezés hatályosulása, az elsőfokú ítélet indokolásának [36] bekezdése tartalmazza az erre vonatkozó helyes okfejtést, az ott írtakkal az ítéltábla egyetért. A kereseti követelést összecszerúságában vitató alperesi nyilatkozattal kapcsolatos, az elsőfokú ítélet indokolásának [44] bekezdésében írt érvelés is helytálló, az ítéltábla azt nem tartja szükségesnek sem kiegészíteni, sem megismételni.

Az elsőfokú bíróság helyes álláspontot foglalt el annak a megítélése során is, hogy a felperes nem az illetékes törvényszéknél terjesztette elő a keresetlevelet, és helyesen alkalmazta a Pp. 175. § (1) bekezdését.

[11] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyes tényállást állapított meg, és okszerű következtetés eredményeként marasztalta az alperest, ezért az ítéltábla helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján.

[12] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárási költségét (fellebbezési eljárási illeték, a jogi képviselője ügyvédi munkadíja) maga viseli. A felperes kérte az alperes marasztalását a másodfokú eljárási költségében, amit a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés c) pontja alapján számított ügyvédi munkadíjban jelölt meg. Az alperes ezt az összeget (3 350 000 Ft + általános forgalmi adó) nem vitatta, nem kérte a mérséklését, ezért az ítéltábla kötelezte ennek a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti általános teljesítési határidőben történő megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2026. április 30.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Ambrus Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Riczu András s.k. bíró